TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

EDITORIAL STAFF

Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen, Geo. Gratchef.

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

— Laillisen juhlapäivän takia lehti ei ilmesty maanantaina.

Lakkovastainen lakiesitys taaskin esillä

Viimeisen kongressin istuntokaudella hyväksyttiin senaatissa Poindexterin esityksestä laki, jolla kielletään työläisiltä lakkoutumisoikeus. Syystä taikka toisesta se kuitenkin jätettiin toistaiseksi hautumaan — odottamaan otollisempaa aikaa. Poindexter on uudelleen ottanut lakiesityksensä parannettuna painoksena esille tarkotuksella ajaa se tällä kertaa perille saakka.

Nykyisessä muodossaan Poindexterin lakiesitys ei ainoastaan kiellä työläisiltä lakkoutumisoikeutta, mutta mikäli siinä erikoisesti rautatieläisiä käsitellään, kielletään sinä ankarasti ketään työläistä sanomalehdissä, tai muutenkaan julkisuudessa edes keskustelemastakaan joukkotoiminnan välttämättömyydestä. Samaa lakia luetaan kaikille kuljetustyöläisille.

Tämä lakiesitys julkeudessaan voittaa kaikki edeltäjänsä tällä mantereella, sillä harkitusti sillä aiotaan estää työläisiltä minkäänlainen mielipiteitten vaihto. Jos laki tulee hyväksytyksi, niin se merkitsee täydellistä puhevapauden rippeittenkin lopettamista. Poindexterin lakkovastainen lakiesitys on selväpiirteisin luokkalaki mitä milloinkaan on kummassakaan huoneessa kongressissa esitetty. Ne jotka sitä puuhaavat tietävät tarkoin mitä sen hyväksyminen merkitsee. Ne tietävät, että sen jälkeen kun tämä esitys on tullut lakivoimaiseksi on työväestöltä kerta kaikkiaan riistetty mahdollisuus rauhallista tietä edes yrittääkään saada aikaan minkäänlaista parannusta työoloihinsa. Eikä siinä kyllin, vaan kaikkinainen puhuminen ja ajatusten vaihto olosuhteista on sen jälkeen myöskin leimattu "rikokseksi", jonka perusteella jokainen työväenluokan jäsen voidaan "rikoksellisena" tuomita kuritushuoneeseen mätänemään.

Emme tietenkään voi odottaa kapitalistisen järjestelmän parlamentilta muuta kuin lakeja, joilla puolletaan vain omistavien luokkien etuja ja sorretaan työtätekeviä laajoja massoja. Nykyistä tilannetta kuvaavaa on vain se julkea avomielisyys, millä tämän luokkalaitoksen luokkaluonne tuodaan esille. Tähän asti on tavalla tai toisella koetettu luokkalakeja verhota jollakin kansanvaltaisuuden valhenaamarilla, mutta nykyään tämäkin piirre, jolla ennemmin menestyksellisesti työväestöä on pidetty kaikenlaisissa väärissä harhaluuloissa, karistetaan sen käsityksistä pois iskemällä sitä halolla kalloon.

Mieltäkiinnittävää onkin tämän vuoksi seurata mitä työväestö Poindexteristä ja hänen esityksestään sanoo.

Tästä puolesta antaa Seattle Union Record huwittavan esimerkin. Recordissa selitetään, että Poindexter 'runnasi' virkaan edistysmielisenä ja moititaan häntä sitten sen päälle katkerasti kääntymyksestä mustimman taantumuksen palvelukseen. Usko hyviin miehiin ei kuitenkaan ole vielä hävinnyt, sillä artikkelin lopussa sanotaan: "Poindexterin teot osottavat Washingtonin valtion äänestäjien tukuttain pettämistä. Siistit kansalaiset punastuvat häpeästä mainitessaan hänen tekojaan. Kun tilaisuus tulee, niin ne varmaan äänestävät toisen miehen hänen tilalleen senaattiin."—Aivan kuin toisella kertaa tulevaisuudessa voitaisiin joku "hyvä kapitalisti" saada työväestön asiaa ajamaan! — H.

SAKSAN RIIPPUMATTOMAT TERRORIHALLITUSTA KANNATTAMASSA

Saksan valtiopäivien istunnossa on Saksan riippumattomain vasemmiston johtaja Crispien selittänyt, että hänen puolueensa jätti vastamuodostetulle hallitukselle täyden toimintavapauden ja että se olisi vasta "tekojen jälkeen sitä asiallisesti arvosteleva." Tämän riippumattomain "vallankumouspapin" selitys merkitsee puolueen oikeiston, Hilferdingin ja ammattiyhdistysbyrokratian täydellistä voittoa, minkä johdosta kommunistipuolueen pää-äänenkannattaja aivan oikein kirjottaa:

"Rajulla nopeudella on sosialidemokratia kehittynyt työväenluokan pahimmaksi vihamieheksi. Se on ottanut osaa porvariston taisteluun vallankumouksellista proletariaattia vastaan ja varannut sille joukkoteurastajia sellaisia kuin Noske ja Hörsing. Sosialidemokraatit ovat ajaneet työläisjoukot sotaan — nyt työntävät he ne parantelutyön kurjuuteen. Ja askel askeleelta seuraavat heitä riippumattomat. Tämä nimimarxilaisen "tieteellisyyden" taakse kätkeytyvä pelkuruuden ja heikkouden puolue on nyt avoimesti astunut porvarien leiriin. He ovat nyt proletariaatin salaisista pettureista muuttuneet julkisiksi. Työväen suuret joukot eivät tule tuomitsemaan riippumattomia Grispienin parlamenttipuheen vaan hallituksen toimenpiteiden nojalla, tämä kun pysyy pystyssä vain riippumattomain tuella.

Crispienhän on sen sanonut: riippumattomat jättivät hallitukselle täyden toimintavapauden. Voidaanko julkeammin pilkata työväenjoukkoja kuin näillä Crispienin sanoilla?

Vapaa liikkumatila valkoiselle terrorille! Vapaa liikkumatila vastavallankumouksen agenteille! Vapaa liikkumatila valkokaarteille ja lahtareille! Vapaa liikkumatila poikkeusoikeuksille! Vapaa liikkumatila huijausteollisuudelle! Vapaa liikkumatila saalistukselle ja riistolle.

Tämä on uuden hallituksen ohjelma. Tälle hallitukselle luottamuslauseen antaneet riippumattomat ovat itse omaksuneet tämän vastavallankumouksellisen ohjelman.

Mutta jos riippumattomain johtajat ovat ottaneet täyskaskeleen oikealle on riippumattomain työläisten otettava täyskaskel vasemmalle. Heidän on seurattava kommunistipuolueen vapunpäiväkehotuksessa lausuttuja vaatimuksia ja ryhdyttävä taisteluun omia johtajiaan vastaan. Riippumattomain valtiopäiväryhmä on antanut merkin siihen."

NUORISO JA VALLANKUMOUS

Eräässä ulkomaalaisessa toverilehdessä kirjotetaan:

"Nuoriso on tulevaisuus" kuulee usein sanottavan. Sitä pahempi on tuo lause käynyt tyhjäksi fraasiksi, minkä ei suinkaan katsota velvottavan mihinkään suurempaan. Minkätähden? Ehkä sentakia, että proletariaatin katkerat taistelut luokkayhteiskunnassa ovat niin kuluttavia, että voimia ei enää liikene "tulevaisuudelle"? Vai olisiko kommunistisilla työläisillä niin vähän uskoa tulevaisuuteen, ettei voimia tahdottaisi uhrata nuorison, juuri kommunistisen yhteiskunnan tulevain rakentajain kasvattamiseksi? Onko työläisnuorison järjestäminen vain kommunistisen poulueen tulevaisuushuoli, vai onko se polttava päivänkysymys. Eikö meillä nykyisissä taistelurintamissamme ole tärkeitä vartiopaikkoja, jotka proletaarinen nuoriso kunnialla pystyy täyttämään?

Työläisnuoriso, joka jo ennen sotaa oli tappavan riiston alaisena, kärsi hirvittävästi sodasta ja vielä nyt sen seurauksista. Sotaakäyvissä maissa on naisten ja keskenkasvuisten lasten hartioilla koko suunnaton sotateollisuus. Kun ei heitä julettu lähettää rintamille, saivat he nähdä nälkää rintamain takana, raataa ja taas raataa ylivoimaisessa työssä. Voima ja mehu imettiin nuoresta elimistöstä. Ja tuosta pelottavasta kehityksestä, jolloin suureen osaan nuorisoa juurtui sairauden itujä, joka monet työläisnuorukaiset johti rikoksen teille, monet työläisnaiset prostitutsioniin, ei seurannut vain työläisnuorison henkinen ja ruumiillinen rappeutuminen. Samoin kuin proletariaatin kurja tila ei ole syynä vain yhteiskunnan takapajuisimpien kerroksien olemassaoloon, vaan — mikä on tärkeintä — myös sen edistyneimmän osan, vallankumouksellisten taistelijain olemassaoloon, samaten on työläisnuorison vielä kurjempi asema vallankumouksellisen nuorisoliikkeen pohjana.

Mikä osa sillä on vallankumouksessa?

Nuori työläinen, olkoonpa kuinka nuori tahansa, tuntee siitä hetkestä, kun hän ensi kertaa astuu tehtaan portista sisään, vastakohdan työnantajaansa nähden. Mutta ei vain tietoisuus riistonalaisuudestaan, joka on raskaampi kuin aikuisten, johda häntä luokkataisteluun, vaan syvällä nuoren olemuksessa piilevä aatos: "Koko elämä on edessäni ja kuitenkin erottaa minut siitä nyt jo rautainen häkki." Sentähden ei taistelu nuorille ole vain taistelua leivästä, vaan taistelua uudesta elämästä. Heidät on saatava silmäämään kommunistisen yhteiskunnan laajoja näköaloja, saatava kiintymään vallankumouksellisen proletariaatin pyrkimyksiin, kouluutettava kypsään luokkatietoisuuteen. Ja kun tulee aika jolloin työläisjoukot horjuvat jäävät ajanvaatimuksista jälkeen, astuu proletariaatin nuoriso kentälle. Sellainen esimerkki sattui työväenliikkeessä sodan aikana, jolloin juuri kaikkien maitten nuoret ensin kaiuttivat heleästi tykkien jyskeessä: "Sota sotaa vastaan!" Muutamissa maissa olivat juuri nuorisojärjestöt ainoita, joilta harvalukuiset rehelliset taistelijat saivat tukea. Venäläiset bolshevikit valmistelivat maailmanvallankumousta Sveitsissä, Bodenin nuorisojärjestön auttamana. Siitä syystä on selitettävää, että nuorison taistelujärjestöt ovat kaikissa taisteluissa, jotka asettavat taistelijoille suuria vaatimuksia, säännöllisesti olleet eturivissä.

Tuo vallankumouksellisten nuorisojärjestöjen luontainen ominaisuus tekee ne, vähälukuisuudestaan huolimatta — tärkeiksi tekijöiksi työväenliikkeessä. Mutta ne voivat tulla täysiin oikeuksiinsa vain, jos nuoriso itse hallitsee järjestöjään ja samalla itse määrää itselleen paikan rintamassa.

Useimpien Europan maitten kommunistinen nuoriso on loistavana vakuutena näiden sanojen totuudesta. Nuorison voimakkaille hartioille rakentuvat kommunistiset puolueet, proletariaatin vallankumouksen voiton julistajat.

Tulevaisuus varaa suuria tehtäviä nuorisolle. Mutta nykyinen työväenliike tarvitsee voimakasta ja hyvin organiseerattua nuorisoliittoa; se on kärkijoukko, joka jatkuvasti antaa voimia puolueelle, valvoen ja taistellen äärimmäisessä etuvartiossa.

ITALIAN ÄSKEISET VAALIT

Taantumukselliset, jotka ovat tottuneet mittaamaan poliittisen voimansa numeroilla, pitävät kommunisteja vähemmistönä, jota ei tarvitse ottaa mihinkään laskuihin. Porvarilliset lehdet käsittelevät heitä nyt vaalien jälkeen niinkuin ei heitä olisi olemassakaan. Mutta niin ei ole laita.

Italian kommunistit ovat yhäkin voima, joka pystyy vaikuttamaan kehitykseen ja voi tulla päivä, jolloin porvaristolla on jo toinen ääni kellossa. Sillä luokkataistelua ei lasketa indexilukujen mukaan, niinkuin elintarpeitten hintatasoa.

Se, että kommunisteilla on vain 16 edustajapaikkaa ei vielä paljoa sano. Päinvastoin: fascisti-terrorin aikana käyty vaalitaistelu, jolloin kommunistiset ehdokkaat monin paikoin eivät saaneet edes näyttäytyäkään joukoille, jolloin valitsijoille väkivaltaisesti työnnettiin kouraan porvareiden vaalilista, osottaa että nuori kommunistinen puolue on taisteluvalmis ja elinvoimainen järjestö.

Puolueella oli monia vastuksia voitettavanaan. Sosialistisesta puolueesta eroamisensa jälkeen on sen ollut keskitettävä kaikki huomio järjestämistyöhön. Ja joka tuntee Italian oloja, ymmärtää, että se työ on visaa, varsinkin kun vanhakin puolue sanoo ohjelmaansa kommunistiseksi. Itse asiassa on vanha puolue n. s. Bologna-ohjelman kannalla, joka yhä vielä odottaa Kolmannen Internationalen hyväksymistä.

Nämä seikat pääasiassa ratkaisivat vaalien tuloksen. Suuret joukot jäivät uskollisiksi vanhalle puolueelle, antaen äänensä sosialistisen puolueen hyväksi, jonka kommunistinen "Ordine Nuovokin" myöntää kirjottaessaan: Vanha puolue on saavuttanut suuren vaalivoiton. Suuret työläis- ja talonpoikaisjoukot ovat sitä tukeneet. Näinköhän tälläkin kertaa tuhlataan turhaan tuo mahtava voima ja kansan luottamuksen innostuksen ehtymätön lähde, kuten v. 1919?"

Kommunistit epäilevät vanhan puolueen toimintakykyä. Se pettää vallankumouksen.

Toisessa artikkelissa koskettelee sama lehti vaalitaistelun vaikeuksia. Ensi kertaa otti kommunistinen puolue osaa vaalitaisteluun, ensi kertaa vetosi se koko maan, työtätekeviin joukkoirin. Ja huomioonottaen kaikki vaikeudet on 3½ kuukautista toimintaa ja kehitystä pidettävä ihmeteltävänä.

Edustajalukumäärä ei ole suinkaan oikea- luokkataistelun asteen indeksiluku. Vallankumouksellinen voima on itse joukoissa, luokkataistelun luonnollisissa hermosoluissa, ammatillisissa liikkeissä, tehtaissa, työpajoissa, j.n.e. Kommunistinen puolue pitää itseään vain vallankumouksen organisatoorisena olemuksena. 10 tahi 20 edustajaa enemmän tai vähemmän eduskunnassa on heistä vähemmän arvoista.

Kun nyt niin kommunistinen kuin sosialistinenkin puolue on lähettänyt edustajansa Moskovan kongressiin, ratkaistaan lopullisesti Italiankin kysymykset siellä. On luultavaa, että Serratilaiset antavat tällä kertaa perään ja erottavat riveistään opportunistiset, joten Italian proletariaatti uudelleen saisi yhteisrintaman. — Vox temporis.

Liikkeenhoitajan Nurkka

Canadalaisen toverilehden Vapauden juhannusjulkaisu "VAPAUDEN SOIHTU III" on saapunut Toverin konttoriin. Monipuolinen kaunokirjallinen, runollinen ja kuvitettu sisältö. Kirjotuksia ja suomennoksia on H. Purolta, J. W. Slup'ilta, Maria Koivulta, Onni Saarelta, Aili Kannastolta, kuin myöskin mailman kuuluilta venäläisiltä kirjailijoilta Maxim Gorjkilta ja Anton Tsehowilta. Runoja on Aku Päiviöltä ja E. Rautiaiselta. Hinta on 35 senttiä. Tilataan osotteella: Toverin konttori, Box 99, Astoria, Ore.

JUTUN JATKOA

Kääpiösielut ja luokkataistelu

Kun rakennusmestari alkaa ylöspanna jotain rakennusta, niin hän kerää ensin paikalla tarvittavat rakennusaineet, joista sitten valitsee kelvolliset käyttöä varten ja kelvottomat hän työntää sivuun. Rakennusaineiden hankkimisessa näet käy siten, etteivät kaikki paikalle kerätyt aineet olekaan kunnollisia, vaikka ne päältä päin saattavat sellaisilta näyttää. Sisällä on perstaantunutta, vaikka pinta on terve. Ja jos ilman tarkempaa tutkimusta alettaisiin rakennusta pystyttää, niin tulisivat nuo perstaantuneetkin aineet liitetyiksi täysin terveitten joukkoon ja niin ollen rakennuksesta tulisi kehno.

Aivan samalla tavalla on työväen luokkataistelujärjestöjen rakentamisen laita. Läheskään kaikki työväen ainekset eivät ole kelvollisia, jos tahdotaan rakentaa luja ja kaikin päin terve luokkataistelujärjestö.

Löytyy sellaisia työläisaineksia, jotka kapitalistinen järjestelmä on niin tyyten turmellut henkisesti, ettei heistä voi koskaan toivoa olevan minkäänlaista hyötyä taistelussa kapitalistiluokkaa vastaan. Usein on henkinen rappeutuneisuus helposti havaittavissa, mutta paljon löytyy sellaisiakin tapauksia, että vaaditaan vuosikausia tarkkaa henkilöllisen toiminnan seuraamista ennenkuin voi päästä selville jonkun yksilön henkisestä alennustilasta. Esimerkkejä tällaisesta antaa runsaasti kaikkien maitten ja eritoten Venäjän työväenliike. Tarvitsee vain muistaa Aseffin jutun ja vuonna 1912 bolshevikien keskuskomiteaan pujahtaneen Malinowskijn, joka myös oli duuman jäsen. Ollessaan edustajana duumassa hän antoi ilmi kymmenittäin Venäjän parhaimpia vallankumouksellisia ja siten joudutti heidän kuolemaansa. Mutta samalla aikaa oli hänen pakko, säilyttääkseen joukkojen kannatuksen, avustaa bolshevikeja sanomalehtien pystyyn panemisessa ja selittää bolshevismin periaatteita suurille joukoille, asianmukaisella naamiolla varustettuna tietysti, joutuen siten kasvattamaan lukuisia uusia bolshevikeja, samalla kun hänen toimintansa kautta sadat joutuivat pakkotyövankilolhin tai mestattaviksi. Maailmansodassa hän sitten joutui sotavangiksi Saksaan, josta palattuaan bolshevikien ollessa vallassa hän sai sovittaa Venäjän työväkeä ja talonpoikia vastaan tekemänsä rikokset kuolemalla, sillä Venäjän vallankumoukselliset työläiset olivat viimeinkin tulleet tunteman hänet perinpohjin.

Tuollaiset ihmiset ovat henkisesti tyyten rappeutuneita, kääpiösieluja, joitten rinnasta on kaikki hyvä kadonnut ja tilalle astunut pitkälle kehittynyt, kavala, itsekäs saatanallisuus, jota verhoaa sileä ja jalon uhrautuvaisuutta osottava ulkonainen kuori, jonka läpitse todella rehellisten luokkataistelijain on sangen valkea nähdä.

Kuten sanottu, nuo kaksi esimerkkinämme käyttämää kääpiösielua eivät suinkaan ole ainoat, niitä viisee kafkkialla, joko enemmän tai vähemmän kääpiöityneinä. Ja kaikkialla aikanaan ne jättävät jälkeensä surullisia todistuksia siitä, kuinka alas ihmishenki todellakin voi vajota.

Kaikki kääpiösielut eivät suinkaan ole samanlaisia, mutta kaikille heille on yhteistä kavaluus ja tavaton itsekkäisyys. Päästyään johtavaan asemaan työväenliikkeessä he saattavat toimia pitkän aikaa täysin "rehellisinäkin", jos näkevät sellaisesta olevan heille persoonallista hyötyä. Mutta "rehellisinäkin ollessaan he pettävät," kuten eräs Toverin kirjeenvaihtaja sattuvasti sanoi, sillä he mittaavat kaikkia asioita yksilöllisen etunsa mittapuulla. Niin pian kuin he näkevät, että joku tiedoissa ja taidoissa alkaa kohota heidän yläpuolelleen, tekevät he kaikkensa sellaisen toverin alas painamiseksi, levittämällä juttuja hänen muka kykenemättömyydestään ja puhuen kauniisti joukoille, kuinka vain sellaisia kannattaa pitää vastuunalaisissa toimissa, jotka ovat kehityskykyisiä. Tavallisesti tällai-

KAPITALISMI UMPIKUJASSA

Kapitalismi sortuu omiin sisäisiin ristiriitoihinsa. Syvimpänä vastakohtana on tässä järjestelmässä se, että yhteiskunnan yhdessä tuottamat hyödykkeet joutuvat joittenkin harvojen käsiin. Näitä kutsutaan kapitalisteiksi. He ovat tilaisuudessa käyttämään yhteiskunnallista tuotantoa omiin tarkoituksiinsa ja mitään korkeampia tarkoituksia ei heillä ole. Heidän elämänsä päämääränä on voiton hankkiminen. He ottavat huomioon yhteiskunnan tarpeet vain siinä määrin kuin niiden tyydyttäminen lisää heidän voittoaan. Yhteistön edut ja tuotanto voiton hankkimiseksi ovat siis sisäisessä ristiriidassa keskenään.

Juuri tästä ristiriidasta johtuvat taloudelliset lamauskaudet, jotka tietävät tavatonta työvoiman ja hyödykkeitten hukkaa. Kriisin kohdatessa hukkaantuvat kaikki ne työvälineet, koko se työvoima ja tavaramäärä, jota tuotantoa johtavat kapitalistit eivät voi käyttää tarkoituksiinsa s. o. voiton hankkimiseen. Tehtaat suljetaan, työläiset erotetaan ja kaikki ne valmistetut hyödykkeet, joita ei voida myydä voitolla, pilaantuvat varastoissa, jopa suorastaan hävitetäänkin.

Kaikkein suurin taloudellinen lamauskausi, mitä tähänasti tunnemme, oli maailmansota. Muutamien maitten kapitalistit olivat virittäneet sodan liekin selviytyäkseen vierasmaalaisista kilpailijoistaan, saadakseen räiden harjoittaman tuotannon pysähtymään ja hävittääkseen sen palvelukseesa olevan elävän työvoiman, käyttämät koneet ja kootut varastot.

Edelliset lamauskaudet, jotka kohtasivat Europaa viimeisten sadan vuoden kuluessa, eivät kestäneet ylen kauvan. Hävitys tapahtui vaan määrätyssä mittakaavassa, niin että kapitalismin nopea elpyminen oli jokaisen kriisikauden jälkeen verrattain helppoa. Tuntuu aivan siltä kuin kapitalismi ei voisi muuten vallitakaan kuin pula-aikojen ja tuotannon ajoittaisen surkastumisen kautta. Voitettuaan tällaisen taudinkohtauksen esiintyi kapitalismi entistään elinvoisempana (hyvän menekin aika), kasvoi ja vahvistui joutuakseen jälleen äkkinäiseen lamaustilaan.

Mutta se hävitys, jonka maailmansota toi mukanaan, oli toisenlainen. Tämä suonenisku oli niin vaarallinen, että se jäyti kapitalismin elinvoimia ja saattoi kapitalismin talousjärjestelmän uhrit, proletariaatin, hitaan, mutta varman riutumisen tilaan. Mutta koska koko kapitalistinen järjestelmä perustuu juuri näiden kaksijalkaisten työjuhtien riistämiseen, merkitsee tämän työkoneiston henkinen ja ruumiillinen halpautuminen kapitalismin varmaa loppua. Ihmiskunnan elimistö on saanut liian kovan iskun. Jousta on jännitetty liian kireälle. Se ei voi enää palatakaan lähtökohtaansa. Inhimillinen mukautumiskyky, joka on suurin mitä luonnossa on koskaan ilmennyt, on nyt kerta kaikkiaan lopussa. "Käyttöaineen mökäleet" eivät voi enempää taipua, ne voivat vain katketa.

Olisi liikaa vaatia, että kapitalistit huomaisivat itse asemansa toivottomuuden. Mikään luokka ei ole koskaan langettanut omaa kuolemantuomiotaan. Porvaristo seuraa sekin omaa historiallista kutsumustaan uskotellen itselleen, että koska meitä on tarvittu ennen, niin tarvitaan kai vastakin ("Sivistyksen suojelijana", "Yhteiskunnan ylläpitäjänä" j. n. e.) Se puolustaa asemaansa mahdollisemman sitkeästi ja itsepintaisesti. Saapa se vielä muitakin juoksuhautojaan puolustamaan. Mainitaksemme vain pienporvariston eri luokat, jotka kannattaen yksityistaloudellista (anarkistista) tuotantotapaa eivät sokeudessaan näe hitaasti, mutta varmasti joutuvansa suurtuotannon uhreiksi. Kapitalismin puoltajina voivat lopulta myöskin esiintyä köyhälistön takapajulla ja harhaanjohdettavissa olevat osat.

Kaikki nämä pääoman puoltajat puhuvat kapitalismin elpymisestä ja nykyisen lamaannuskauden ohimenosta kuin mistäkin tapahtuneesta tosiasiasta ainakin. Kapitalistisen maailman johtomiehet, sellaiset kuin Harding ja Lloyd George, koettavat tosin voimiensa mukaan etsiä jotain pelastuskeinoja päästäkseen kapitalismin vajoavasta aluksesta. Niinikään tekee Amsterdamin keltainen ammatti-internationale, viimeksi Lontoon kokouksessaan, yksityiskohtaisia ehdotuksia siitä miten ahdingosta selvitäisiin, kapitalistista järjestystä järkyttämättä. He suunnittelevat toisin sanoen kapitalismin herättämistä sen nykyisestä tainnostilasta samoin kuin kahden ja puolen asteisen internationalen jäsenet tekivät Vienissä ja toisen internationalen edustajat Bernin kokouksessa. Tämä yhteistyö kapitalistien kanssa juuri paljastaa mainittujen järjestöjen kaksinaiset tarkoitukset, joista kavallus ja petos eivät ole kaukana.

Kapitalistimaailma ja sen keltaiset avustajat koettavat käyttää hyväkseen vanhan porvarillisvapaamielisen koulukunnan opetuksia. Kaikki kääntyy muka jälleen parempaan päin, jos saadaan aikaan rauha, vapaa kauppa ja sopu kansojen välille. Tällainen oppi oli ehkä paikallaan siihen aikaan, kun kapitalismi vielä oli kapalossaan kehittäen voimiaan. Mutta siitä on jo kulunut puolen vuosisataa. Nyt on siirrytty imperialismin aikakauteen, joka merkitsee säälimätöntä kilpailua siirtomaista ja maailmanmarkkinoista. Se että nyt toistellaan vanhoja vapaamielisiä lauseparsia, ei ole mitään muuta kuin tekopyhää farisealaisuutta, jonka tarkoituksena on joukkojen pimittäminen. Mutta siitä eivät 2½ asteen vieniläis sosialistit välittäneet vähääkään lausuessaan kokouksessaan sen hurskaan toivomuksen, että kapitalististen valtioiden välille olisi saatava parempi sopu ja yhteisymmärrys. Aivan samoinhan aikoo Lloyd Georgekin saada kansat paremmin luottamaan toisiinsa, ikäänkuin eivät kansat olisi aina luottaneet toisiinsa ilman kapitalistisia kiihoittajia ja isänmaallisia sotaintoilijoita.

Aivan todellinen laita on se, että kapitalistisen järjestyksen puitteissa on mahdotonta esittää mitään muuta periaatteellista keinoa, millä pelastua nykyisestä mailmantaloudellisesta lamaannustilasta, kuin että kansainvälinen kauppa julistetaan vapaaksi, jotta tuotanto ja kulutus maailmassa saataisiin jonkinlaiseen tasapainoon.

Näin periaatteessa. Mutta käytännössä käykin toisin. Jokainen uusi kauppapoliittinen toimenpide näyttää tarkoittavan vapaan kauppavaihdon estämistä. Ja sen kautta kärjistyy kapitalismin yleismaailmallinen kriisi kärjistymistään.

Kapitalistiset talouspolitiikot tahtovat tietenkin ohjata kehityksen toiseen suuntaan, sillä he ovat huomanneet olevansa suorastaan pakoitetut välttämään uusia yhteentörmäyksiä. Eri asia on, saavatko he kapitalistiset valtiot noudattamaan tahtoaan. Muuten syntyy tässä periaatteiden ja käytännön välisestä ristiriidasta yhä uusia voittamattomia vaikeuksia.

Teorian mukaan pitäisi taloudellisen kriisin poistaminen alkaa sieltä, missä sen aiheuttama jännitys on suurin, nimittäin Saksasta. Jotta saksalaisten työmiesten tuotantokyky saataisiin kohoamaan, olisi heidän elintasonsa kohotettava. Saksan kulutus olisi vihdoinkin järjestettävä paremmalle kannalle.

Saksan työväestön tila on niin kurja, ettei se nykyään käytä kuin keskimääräiset 18—20 pros. siitä teollisuustuotteiden määrästä, mikä kulutettiin ennen sotaa. Kulutus on toisin sanoen viisi kertaa pienempi kuin ennen. Jos kansainvälinen kapitalismi auttaisi saksalaisia saamaan kulutuksensa yhtä suureksi kuin ennen sotaa, hankkisi se sillätavoin itselleenkin hiukan hengähdysaikaa ja tuotteilleen menekkiä. Pahinta tässä on, että saksalaiset eivät nykyisellä valuutallaan kykene mitään ostamaan. Sensijaan olisi heidän helppo tuottaa halvalla ja myydä suurella voitolla, ellei..... no, siitä seuraavassa.

Kapitalistinen järjestelmä jatkuu. Puhutaan vapaan kauppavaihdon saattamisesta jälleen voimaan, mutta samalla saatetaan Saksa uuteen saarrostilaan ja vähennetään sen jo ennestäänkin mitätöntä kulutusta.

Saksan on suoritettava sotakorvausta, jokaisesta ulkomaille lähettämästään tuotteista on Saksan maksettava ententelle sievoinen, 26 prosentin vientivero. Tuotettujen tavaroitten arvo ei saa olla vientitavaroitten arvoa suurempi, ettei saksalaisten vain onnistuisi nylkeä ulkomaalaisia. Vuotuinen sotakorvaus nousee 3½ miljaardiin kultamarkkaan. Saksalainen vie nyt esimerkiksi maasta yhden markan arvoisen tavaran, mutta ulkomaat maksavat hänelle vain 76 pfenningiä. Ulkomaalaiset puolestaan lähettävät Saksaan raaka-ainetta tai elintarpeita sanokaamme myöskin yhden markan arvosta, mutta saksalaiset saavat luvan sensijaan viedä maasta hyödykkeitä 1,35 markan arvosta, jotta viennin arvo vastaisi tuonnin arvoa. (26 pros. 135 on 35.) Vientivero pakoittaa saksalaisen kuluttajan maksamaan ulkomaalaisista tavaroista 35 pros. enemmän kuin kotimaisista. Saksalaiset eivät siis helposti joutuisi kiusaukseen ostaa ulkomailta kerrassaan mitään, ellei hätä heitä siihen pakoittaisi. Saksan teollisuus maksaa samaan aikaan tavattoman alhaisia palkkoja kyetäkseen kilpailemaan ulkomaitten kanssa. Muutenhan ei sotakorvauksia voitaisikaan suorittaa saksalaisen työmiehen hiellä. Alhainen palkka pakoittaa hänet supistamaan kulutustaan yhä enemmän ja jatkamaan tätä orjailua seuraavat 40 vuotta. Saksan työkansan "vaatimattomuus" tulee kai ajanmittaan kilpailemaan kiinalaisten vastaavan ominaisuuden kanssa.

Saksalaisilta osataan kyllä vaatia korvausta, mutta heitä estetään sitä maksamasta. Englanti on, kuten tunnettua, ollut tullittoman s. o. vapaakaupan maa, mikä ei estä sitä nyt kieltämästä erinäisten saksalaist. teollisuustuotteiden nimittäin väriaineitten maahantuontia. Suojellakseen muka avointeollisuuttaan on Englanti sitäpaitsi pannut 33 pros. tuontitullin sellaisille teollisuustavaroille joilla "rauhan tai sodan aikana on huomattavampi merkitys". Amerikassakin pääsivät suojelustullit valtaan Hardingin mukana, niin ettei sinnekään kohta päästetä saksalaisia valmisteita. Ranska, Sveitsi ja Unkari seuraavat Amerikan esimerkkiä. Unkarikin, joka oikeastaan on maanviljelysvaltio, turvaautuu suojelustulleihin suojellakseen teollisuuttaan, jota ei sillä ainakaan toistaiseksi lainkaan ole.

Saksaa ei siis päästetä kilpailemaan maailmanmarkkinoista. Toiselta puolen ovat Saksankin markkinat suljetut anglosaksilaisilta yrittäjiltä. Ei tarvitse muuta kuin ajatella tuota 35 pros. tuontiveroa, kun jo ymmärtää, etteivät ulkomaalaiset tuotteet voi mennä kaupaksi Saksassa, vaikka kansa niitä tarvitsisikin. Saksa on siis jätetty kokonaan kotimaisen kapitalismin saalistuskentäksi, — toisinsanoen julistettu kaikessa hiljaisuudessa uuteen saarrostilaan.

Tällainen eristäytyminen vaikuttaa tuhoavasti sekä Saksaan että sen saartajiin. Englannissakin on nykyään 5 miljoonaa työtöntä, niinmuodoin joka seitsemäs ihminen. Työkuntoisesta väestöstä on työtönnä joka neljäs mies (25—30 pros.) Tähänasti ei työttömien prosenttimäärä ole koskaan ollut 12—13 prosenttia suurempi. Vuoden 1920 vaiheilla tehtiin Englannissa työtä 300 sulattimossa, viime huhtikuun lopulla toimii niistä vain 11 pros. Huhtikuinen raudan- ja teräksen valmistus oli 68,000 tonnia sen noustessa edellisen vuoden huhtikuussa 671,000 tonniin.

Englanti sai aikaan Spaan sopimuksen, jonka mukaan Saksan tulee luovuttaa osa tarvitsemastaan kivihiilestä Ranskalle. Siten menetti Englanti itse Ranskan kivihiilimarkkinat ja sai aikaan äskeisen hiilikalvolakon.

Kaikkialla puhutaan kansojenvälisestä yhteistunteesta, mutta käytännössä menetellään aivan toisin. Amerikalaiset koettivat käytännössä edistää kansojenvälisen yhteistyön suurta asiaa. Tarkoituksena oli myöntää Saksalle velaksi huomattava tavaramäärä, joten Amerika olisi saanut valtavan tuotantokoneistonsa jälleen käyntiin. Mutta yhteisymmärryksen evankeliumi ei saanutkaan riittävää vastakaikua amerikalaisten sydämissä, ja Saksa ei saanut tilaisuutta mainitun tavaramäärän avulla lisätä tuotantokykyään, joka on ainoana takeena siitä, että se kykenee maksamaan sotavelkansa. Vaikka yrityksenjohdossa oli tunnettu amerikalainen liikemies Hoover, ei hänen tarkotusta varten perustamansa pankki voinut mitenkään hankkia tarvitsemaansa pääomaa. Sen osakkeita merkittiin vain 25 miljoonan dollarin arvosta. Ja nyt aijotaan Amerikaan sijoittaa Saksan sotasitoumusvekseli, joka nousee useampaan kuin 25 miljoonaan dollariin. Äsken mainitun pankin peruspääomaksi oli vaikea saada kokoon 10 miljaardia dollaria, vaikka Foreign Trade Finance Corporation-pankki perustettiin tarkoituksella lieventää Amerikan omaa taloudellista kriisiä lähettämällä Saksaan osa Amerikan liikatuotannosta. Ja nyt toivovat samat amerikalaiset voivansa sijoittaa yllämainitun miljaardeihin nousevan sotakorvausvekselin rahamarkkinoilleen. Tahtovat toisinsanoen myöntää saksalaisille yhtä suuren luoton toivoen siten voivansa saada 5 pros. korkoa. He eivät voineet myöntää Saksalle 25 mil-